

Казки про мудрість

Про бідного сироту

ПРО БІДНОГО СИРОТУ

Був собі один парубок. Тато і мама повмирали н лишили його самого на світі. Тяжко йому було. Якось пішов до двірника й питає: - Скажи, пане двірнику, чому я ні в кого не можу доробитися? Двірник відповів; Ти в чорний день народився, до чорної книги записаний, читати-писати не вмієш — щастя не будеш мати, - А я, говори, пане двірнику, своє! — розсердився парубок.— Я щастя мушу мати! Парубок тяжко гарував іще один рік. Але ні до чого не догарувався — який був, такий лишився, ї задумав спитати владика, чому він так капарно живе. Взяв торбу на плечі, палицю у руки й подався до міста, де мешкав владика. Зайшов до нього і питає: — Скажи, святий отче, чому я так тяжко бідую на світі? Владика відповів: Ти в чорний день народився, до чорної книжки записаний, читати-писати не вмієш — щастя не будеш мати. — Я вам не вірю, святий отче! Мушу мати щастя! — І парубок вийшов сердитий на вулицю, Ходив містом І думав: «Треба піти до самого цісаря. Той, напевно, скаже мені так, як І мас бути». Прийшов до палацу, а варта не пускає. — Гов, куди ти лізеш! — Ану, не зачіпайте! Хіба ви не знаєте, що вельможний цісар — то мій вуйко! Л недалеко брами, у квітнику, стояла файла дівчина. Вона гукнула: — Не тримайте легеня! Жовніри поставали гантах перед гуцулом. Вій увійшов і — просто до цісаря, - Скажи, вельможний цісарю, чому мені так тяжко на світі? Цісар так само відповів, як інші пани; Ти в чорний день народився, до чорної книжки записаний, читати-писати не вмієш — щастя не будеш мати. Гуцул скривився, почухав собі потилицю й вийшов. Коло брами його перестріла ота файна дівчина, яка поралася в квітах. — Чого ти сумуєш, легіню? — спитала. — Та як веселитися, файна моя чічко? Я вже був у двірника, святого владика і вельможного цісаря. Питався їх, чому нені тяжко живеться на світі, а вони відповіли: «Ти в чорний день народився, до чорної книжко записаний, читати-писати не вмієш — щастя не будеш мати». Дівчина засміялася: — Знав кого питати! На такс запитання тільки якась дівчина може відповісти. Парубок зрадів: - І ти зможеш, чічко? Ану кажи... — Треба оженитися. — Та чи пішла б ти за мене? - Як тато дозволить... Вернися і спитай. — А хто твій тато? — Цісар. Хлопець пішов до цісаря і сказав усе, що мас робити, аби йому легше жилося па світі. - Хто тебе навчив так говорити? — здивувався цісар. — Ота дівчина, що у квітнику. Цісар так розсердився, що аж іскри з нього поскакали. Вийшов надвір і крикнув своїй доньці: — Коли ти така добра, то йди собі з гуцулом! — Най буде, тату, я піду, але спочатку мушу попрощатися з мамою. Пішла до мами і сказала їй про волю тата, мати заплакала, дала їй торбу золота й погладила її по голові: — Не журися, доню і я буду тобі допомагатиму й далі. Дівчина взяла гуцула за руку, і вони й пішли в гори. Я був на їх весіллі та так там нагостився, що й не пам'ятаю, як закінчилася ця казка.